

Václav Hrabě

Četl si
pomalů
slova, která nejdou sdělit telefonem
slova přeplněná pompézností
a pomyslel
že nezáleží na nich

Do talíře zhasil cigaretu
vytáhl ovčáckou píšťalu
a vprostřed noci začal hrát blues
o nesplněných přáních

Jan Skácel

úroda zlatne tolik ticha
uprostřed času stinný kout
za stromy zámek plný lásky
a stačí ho jen odemknout

Daniel Landa

Sedím na mezi a čtu si tvý psaní,
líbačka, hájíček, jó, má to šťavu,
potom jak každý den plivnu do dlaní,
nůžkama na ovce oholím hlavu.

V hájíčku zeleným krákaj jen vrány,
marně mi píšeš nějaký stesky,
stejně mám pro sebe jinačí plány
a Humprecht mi nikdy nezněl moc česky.

Ref: A tak posílám ti pozdrav z pole,
bohužel musím tě zklamat,
budu se držet svý hole
a chleba a vody a soli a kanad.

Literární příloha
úterý 5. 7.

Mýtus o zámku

F Příběh ovčáka a Františky zaujal nejen různé lidové autory, ale i literáty konkrétních, ba dokonce známých jmen. Podařilo se nám několik takových zpracování objevit. Nelze vyloučit, že existují i další. Tímto vyzýváme k pátrání po dalších verzích Krásného zámku od dosud neproověrovaných autorů. Šťastní nálezci z řad čtenářů budou za své literárněvědní zásluhy peněžně odměněni!

Ondřej Šmejkal, Radek Ocelák,
Tereza Šmejkalová, Vojtěch Diatka

Václav Šolc

Stojí hora nevysoká
v vlasti mé, v oteckém kraji,
stojí stavem nevěstiným,
když ji věnci zdobívají.
A kol čela skvostný zámek,
z bílých věží věnec víje
a v tom věnci perla rdí se –
v zámku perla – děva žije.

A v ten údol pastýř jeden
tiché beránky honívá,
a když vzejde první hvězda
svým ovečkám písni zpívá.
Zpívá krásně, přerozkošně,
až se skvostný zámek chvěje,
až v tom zámku krásná dívka
v srdci svém se rozesměje.

(...)

Miluj svého Erbena!

Otokar Březina

Usedám nad ránem na zidkách šerých zahrad,
pohublý pastýř nádherných, horoucích visí,
z napjatých ve výškách strun, na něž jen zřídka mi
zahrát,
tónů a souzvuků, s ránem jež bojácny mizí.
V mých snech však barví se oblaka vzrušeným nachem,
strnulí ptáci se lesknou krystaly solí,
na dotek u brány Tajemství v pokleku plachém
vesmír svých vonných a měnlivých ilusí volím.
Tam úsvit sžehne a přetaví palným žářem
háje i zámek, zlou, ironickou pannu
a oslepen konečně kovů a kamenů nádherným varem,
vznícen sám co oběť Nejvyššímu vzplanu!

Petr Bezruč

Nech si svou lásku, zámecká panno!
 Rozmary pánů mi zkalily srdce.
 Nepřijdu do hájku na zítřka ráno.
 Dopis tvůj trhájí mozolné ruce.

Nech si svou lásku, grófova dcero!
 Nejsem ta ovce, co ti tu patří!
 Frygickou čapku a na duši šero
 mám já i moji ovčáctí bratři!

Fráňa Šrámek

Ovčáček, ten stádo pase,
tím ovčáčkem já jsem byl,
když jsem jednou ovce pásł
tu roh v zámku zatroubil,
do čtyř stran a nejvíc ke mně,
tu mi bylo přetajemně,
když jsem večer přihnal domů,
už jsem s mámou nemluvil.
(...)

Konstantin Biebl

zrána krásná panna stála v zahradách
bdí s ní kvítky libých myrt i listy lilií
však sama, padá chlad a pasáčka jal strach
fíky! jižní kříž! žítí si v Indii!

Vítězslav Nezval

(...)
starý ovčák o holi se hrbí ke hrobu
a jeho syn zavádí velkovýrobu
své lásky a dramata žijem jako vždycky
a přece zítra začínáme dojit elektricky
noční chodec dál se noří do světél a stínů
z roku na rok přitom houstne vůně lanolinu
zámek ještě stojí, zelený háj již ne
musel ustoupiti nové velkostřížně
jako svíčka která ustoupila žárovce
jak plemenný beran který nestačí už na ovce
jako chléb a sůl když máme margarín
jak zestárlé ženy
osiřelý
klín

František Halas

Koho budeš líbat, zámecká panenka
kdo se ujme tvé zavlhlé milosti
na studené hlíně
Nečekám už salvy slávy
nevím co tam dostanu
To ticho
za křiku ptactva všelikého
v hájíčku zeleném

Vladimír Holan

Ve vědomí vloup se mi krásný zámek,
jenž na Jičín ústy cimbuří nedokýchne.
V zámčině klíně stářím chořivý otec
kdys prohnal se ženou zplodil syna,
o jehož pohled panna svou touhu ohýbala,
až zkroutila ji v bimetalový dopisní kruh
vášně a lásky.

Když lůna zaklapne své zení,
do pralesa chloupků na kůži přírody,
kde všehochutní ptáci řezí krajiny čelenku,
vstrč s nozdrami i všehomír své duše.
Retotýkat se tam budeme.

PANNNO!
Já vlnění nekonečna vloček nekonečen
přízemními šlehy trapností nejso vlečen
duši mám obrostlou chlupy přírody
a datlové pochyb mi klovou svědomí.
Já retotýkat budu jen čas uzmrzlý v mou hů
a pojídat drobky krásna – sůl.